

Scénář – Luboš Kodytek

Luboš Kodytek se narodil 9. dubna 1949 v Ústí nad Orlicí a v současné době je panem učitelem v naší škole. Velmi důležitý byl pro něj jeho děda, na kterého má skvělé vzpomínky.

„Děda mi po večerech vykládal, jaké to bylo, když on v sedmnácti letech nastoupil do 1. světové války. To bylo hned na samém začátku 1914 a bojoval za Rakousko-Uhersko. Nejenom do konce války, ale ještě další tři roky v české armádě. Vykládal mi zážitky, když bojoval například na Piavě. Nebo na Balkáně, jak byli zavřeni a podařilo se jim před popravou utéct poslední noc z toho vězení.“

Jeho velkým koníčkem je lyžování. Lyžovat začal v 6 letech v Orlických horách. V dospělosti trénoval v Deštném, kam vozil i své syny. Díky trenérství si plnil také cestovatelské sny.

„Trénoval jsem skibobisty, tak jsem s nima byl na mistrovství světa v Davosu, což je vyhlášený středisko alpský ve Švýcarsku. No a tam jsem teda si zalyžoval.“

Jeho synové dokonce vyhráli mistrovství světa v jízdě na skibobech.

Coby trenér využil zkušenosti, které získal při práci učitele. Na pedagogickou fakultu nastoupil krátce po okupaci Československa v srpnu roku 1968.

„Pak jsem odjel na chmel. No a tam chodili se samopalama kolem nás. Když jsme česali chmel. A nevěděli jsme, co se děje.“

I když doba nebyla úplně ideální, pan Kodytek má z mládí spoustu zajímavých zážitků. Například když šli se spolužáky jednou v noci z klubu. Uprostřed křižovatky bylo něco jako sud, ve kterém stával strážník řídící dopravu.

„Tak jsme šli z té hospody a tam jsem si vlezl já do toho a začal jsem řídit. První auto, které bylo, byli policajti. Takže mě tam odsad' vytáhli, ale nepamatuju si, že bych něco platil, akorát na mě udělali bububu.“

V roce 2002 odjel pan Kodytek do Ameriky za svojí přítelkyní Martou. Tam žili a pracovali. Pan učitel je vášnivý motorkář, na motorce ho nechal jezdit už děda. Jednu motorku si pořídil i v Americe.

„Jak jsem byl v tý Americe v tom Milwaukee, tak tam ty Harleye vyráběj přímo a měl jsem to štěstí, že jsem tam byl v roce 2003 taky a tenkrát to bylo sto let od založení. No, a tak jsem si říkal: No, když už jsem tady, to by bylo blbý si tady nějaký suvenýr odsud' neodvést, no tak jsem tam koupil jednu motorečku.“

O tom, že bude jednou učitelem, v dětství nesnil, nějak to prý vplynulo. Deset let také dělal ředitele. Nejvíce ho bavilo učit tělocvik a později matematiku. Dnes u nás na škole učí práci se dřevem.

„Možná, že to mám v sobě trošičku od toho svého dědy, jak jsme jezdili do lesa, on byl tesař.“

A co podle Luboše Kodytky dělá dobrého učitele?

„Ono bylo vždycky podle mě důležitý, aby člověk nebyl teoretik, aby se dokázal jaksí vžít do těch duší dětských a aby se pokud možno nesnažil těm dětem moc škodit, ale pomáhat.“